

Našavši Krista, našao sam sve

Rođen sam 1946. godine u gradu Bergamo na sjeveru Italije te sam već s jedanaest godina ušao u rimokatoličko sjemenište. Od svojeg djetinjstva imao sam samo jednu želju, naime da postanem misionar. Nakon završenoga studija teologije u Engleskoj, Njemačkoj i Španjolskoj, 1961. godine me kardinal Maurizio Fossati zaređio za svećenika. Nedugo nakon toga otišao sam na Filipine, gdje sam u nekim rimokatoličkim sjemeništima predavao teologiju.

Kada sam bio u Engleskoj, po prvi put me obuzela ozbiljna sumnja u pogledu nekih nauka moje crkve, jer sam ih teško uspijevao uskladiti s onime što naučava Biblija. Ta me sumnja uznemirivala i nakon što sam bio zaređen, ali sam je pokušavao potisnuti tako što sam se potpuno predao svojoj dužnosti učitelja. Moj raspored je bio toliko popunjen da mi je preostalo premalo vremena za osobno proučavanje i molitvu.

Deset godina obavljao sam taj naporan posao, no potom sam se na godinu dana morao vratiti na oporavak u Italiju. Tu su se ponovno javile moje ranije sumnje i pojavile se nove. Istodobno je rasla moja odlučnost u pogledu toga da nađem zadovoljavajuća rješenja po pitanjima nauka, koja su uznemiravale moj duh. Neumorno sam sjedio za knjigama te temeljito razmišljao o tome što su bili napisali naši veliki teolozi, ali je moja sumnja i dalje ostala.

Pomoć iz knjige nad knjigama

Kada sam se vratio na Filipine odložio sam sve svoje teološke knjige i zaključio da svu svoju pozornost trebam posvetiti jednoj jedinoj knjizi: Bibliji, a osobito Novom zavjetu. Riječ Božja postala je moj jedini izvor iz kojega sam crpio mudrost za propovijedanje, poučavanje, razmišljanje i čitanje. Već nakon kraćeg vremena počeo je nestajati moj nemir, jer sam se putem proučavanja Svetoga pisma počeo rješavati nejasnoće za nejasnoćom.

Počelo je trpljenje

Svršetkom siječnja 1974. godine bio sam u gradu Santa Cruz, južno od glavnoga grada Manile, gdje je bila sagrađena jedna prekrasna baptistička crkvena zgrada. Još nikada nisam bio u nekoj protestantskoj crkvi pa sam jednoga dana stupio u taj Božji dom da malo razgledam. Odmah me došao pozdraviti neki ljubazan kršćanin i predstavio me pastoru, koji se zvao Ernesto Montalagre.

Zašli smo u opširan razgovor, pri čemu sam dao ono najbolje od sebe da od njega napravim dobrog katolika. On je, sa svoje strane, mirno odgovarao na sva moja pitanja. Naravno, nije mi uspjele obratiti ga na rimokatoličku vjeru, ali nije ni on mene obratio na protestantizam. Ipak, mnogi njegovi odgovori duboko su me pogodili i kada sam dva sata kasnije išao kući moja se sumnja povećala. Toga dana započelo je doba trpljenja, doba besanih noći, obilježeno mučnom neodlučnošću i zastrašujućim nedostatkom hrabrosti da priznam istinitost Pisma. Postupno sam uviđao što je istina, ali nisam znao što bih trebao učiniti – sve dok nije došla ona noć 20. veljače ...

Noć Božje milosti

Te noći sam bio sâm u svojoj sobi i prvi put u mojem životu iz srca mi se izvila prava molitva. Zamolio sam Krista da On preuzme vodstvo, jer ja nisam znao što mi je činiti. Osjećao sam se skroz-naskroz grešan. Možda ćeš upitati: “Kakve si ti grijehе mogao imati?” Svih godina svoje svećeničke službe nikada nisam zapušio, popio žestoko alkoholno piće ili prekršio svoj zavjet čistoće. Nigdje nisam

za sobom ostavio loše tragove i bio sam stvarno ponosan na ono što sam bio postigao kao župni svećenik. No moj grijeh bila je ponositost. Radilo se o ponositosti koja me sprečavala u tome da svoj život podložim Kristu. Neprestano sam mislio: “Ako prihvatim Krista kao svojega Spasitelja, što će na to reći moji pretpostavljeni? Što će o tome misliti biskup? Što će misliti moje kolege svećenici, ili moji učenici? Oni me cijene; kako da ih iznevjerim?” Nedostajala mi je hrabrost za to da budem iskren prema tim ljudima. Moj ugled kod ljudi bio mi je važniji od ljubavi prema istini. Ali te noći tijekom molitve oko mi je zapelo za dva retka Ivanova evanđelja (12,42-43): *Premda su i mnogi od glavara vjerovali u njega, zbog farizeja ga nisu priznavali, kako ne bi bili izopćeni iz sinagoge: jer su ljudsku slavu voljeli više negoli slavu Božju.*

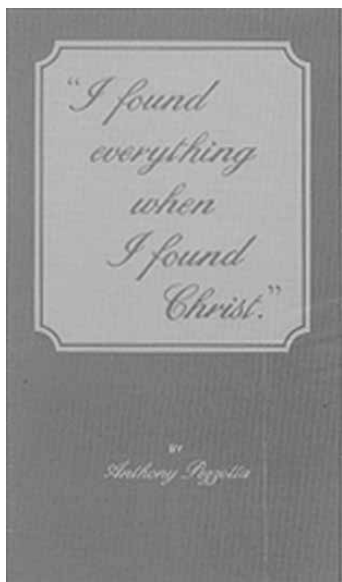
Te posljednje riječi probole su moje srce poput dvosjekloga mača, ali istodobno su me ispunile snagom i hrabrošću. Bio sam oslobođen. Te sam noći bio u stanju mirno zaspati; nestala je bol i tegobna neodlučnost koja me mučila proteklih užasnih tjedana. Idućeg jutra čim sam se probudio prisjetio sam se onog prijateljski nastrojenog baptističkog propovjednika. Na brzinu sam se odjenuo i odvezao do njegove crkve. Malo smo porazgovarali i rado sam uzeo neke traktate i knjižice koje mi je ponudio. Kada smo se na rastanku pozdravljali upitao sam ga: “Ako napustim svoju crkvu, bih li mogao stanovati kod Vas? Hoćete li me primiti?” Nasmiješio se i rekao: “Imamo ovdje jednu slobodnu sobu i vjernici će se pobrinuti za Vaše potrebe.”

Istina je pobijedila

Prošlo je još pet dana, tijekom kojih sam se molio i dalje čitao Bibliju, i potom sam se prepustio Božjoj milosti. Dana 26. veljače pri-

mio sam Krista kao svojeg osobnog Spasitelja i Gospodina. Zamolio sam ga da On preuzme vodstvo nad mojim životom, jer odsada želim sve ostaviti za sobom: svoje vozilo, svoje knjige, sve što sam posjedovao. Biskupu sam poslao pismeni otkaz i otišao k svojim novopronađenim duhovnim prijateljima u Santa Kruz.

Na dan 3. ožujka javno sam priznao svoju vjeru u Evanđelje time što sam se dao krstiti u rijeci Santa Cruz, koja teče nedaleko od baptističke crkvene zgrade. Htio bih naglasiti jedno: od dana kada sam priznao Krista pa do danas, nikada ni na trenutak nisam poželio vratiti se u svoj prijašnji život. Doslovce sam bio ispunjen radošću i nestale su sve moje sumnje. Koje li neopisivе slobode!

Nekoliko dana kasnije posjetio me jedan svećenik i upitao: "Toni, kako u samo pet dana možeš donijeti takvu odluku? Napustio si Rimokatoličku crkvu i s time i dva deset-stoljetnu kulturu, zajedno sa svim njezinim papama, svecima i svime što si sav život učio i volio." Moj odgovor došao je od srca: "Nemam utisak da sam išta izgubio; upravo suprotno: našavši Krista, našao sam sve."

Nisam više katolik

Ako vjeruješ da si spašen putem svoje vjere u Krista i kada kao najviši autoritet prihvaćaš Božju riječ, tada više nisi katolik, nego "protestant", voli ti tu riječ ili ne. Rimokatolička vjera je utemeljena na spasenju putem dobrih djela i na autoritetu crkvene predaje, dok biblijska vjera, protivno tome, počiva jedino na stupovima spase-nja samo putem vjere i isključivog autoriteta Svetoga pisma.

Mnogi katolici emocionalno su vezani uz svoju crkvu, koju su naučeni nazivati "svetom majkom Crkvom". Taj naziv potječe od toga što katolici smatraju da za svoj duhovan život moraju zahvaliti toj crkvi. Misle da ih je ta crkva putem krštenja učinila kršćanima i da ih putem ostalih sakramenata duhovno održava na životu. Nasuprot tome, Biblija naučava da nije crkva ono što nas "čini" nečime, nego da vjernici "čine" crkvu. Krist je taj koji nas iz puke milosti čini živim kamenjem svoje crkve i on je njezin pravi Graditelj. Mi vjerujemo samo u Njega i Njegovu Riječ kao vrhovni autoritet.

***

Nakon svojeg obraćenja i izobrazbe u biblijskom učilištu "Denver Seminary", Antonio Pezzotta je, uz potporu svoje supruge, tijekom dvadeset i pet godina djelovao na Filipinima. Naviještao je Evanđelje, vodio kućne skupine za proučavanje Biblije i predavao na "Asian Theological Seminary" u okrugu Quezon City na području metropole Manile. Od svojeg umirovljenja, u 2001. godini, živi u Americi. Kao "ravnatelj za rad među etničkim skupinama" nasljedovao je viziju svojeg baptističkog crkvenog saveza, naime to da se osnivaju biblijske zajednice i među useljenicima španjolskog, filipinskog, kineskog i korejskog jezika. Zajedno s drugima nastavio je voditi i misijski rad "Mission to Catholics International" pokojnoga negdašnjeg svećenika Barta Brewera (vidi prvi svezak, 3. pripovijest).

Na dan 2. travnja 2014. godine Gospodin ga je pozvao kući.